

РЕШЕНИЕ

№ 2428

гр. София, 07.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 09.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **13704** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба, депозирана от [фирма] чрез процесуалния представител юрисконсулт П. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 437/ 15. 11. 2019 г. на директора на Б. дирекция „И. район“ – [населено място], към Министерството на околната среда и водите.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на акта и се иска неговата отмяна. В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от юрк. П., който поддържа жалбата.

Ответникът се представлява от юрк Х., която в писмени бележки оспорва жалбата.

Съдът, след като се запозна с доказателствата по делото и като взе предвид становищата на страните, намира следното:

Жалбата е допустима за разглеждане, като подадена в срок от легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

По фактите, на база представените по делото писмени доказателства, включително съобразявайки изготвената и приета съдебно-счетоводна експертиза, се установява следното:

С Разрешително № 300182/09. 12. 2003 г. на Директора на Б. дирекция „И. район“ /продължено с Решение № РР-707/ 13. 07. 2009 г./ на [фирма] е предоставено право на водовземане от язовир “Е.” с цел – ползване на водата – напояване на [населено място], [община], обл. П. с разрешен воден обем 4900000 куб.м. годишно. Съгласно раздел „Такса за водовземане“ по разрешителното: „На основание чл. 194 от Закона за водите, за правото на водоползване се заплаща такса в размер, определен в съответствие с Тарифа за таксите за водовземане, на ползване на воден обект и за замърсяване /ПМС 177/24. 06. 2011 г., отм. ДВ, бр. 3/10. 01. 2012 г./ и Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване /ПМС 383/29. 12. 2016 г., в сила от 01. 01. 2017 г./

Във връзка с дължими такси по това разрешително, е извършена проверка от експерти от БД ИБР, при което е съставен констативен протокол № 055/ 22. 02. 2019 г., с който се установява неплащане на дължимите такси за водоползване по това разрешително, както следва:

- За периода 01. 01. 2012 г. – 31. 12. 2012 г. – 4 900 лева.
- За периода 01. 01. 2013 г. – 31. 12. 2013 г. – 4 900 лева.
- За периода 01. 01. 2014 г. – 31. 12. 2014 г. – 4 900 лева.
- За периода 01. 01. 2015 г. – 31. 12. 2015 г. – 4 900 лева.

На основание чл. 195б, ал. 2, т. 3 от ЗВ е изготвено и изпратено писмо № ПО-02-77/1.03.2019г. до титуляра на разрешителното и настоящ жалбоподател [фирма] с покана за доброволно изпълнение чрез заплащане на дължимата такса за посочени периоди в общ размер на 19 600 лева главница и дължимите лихви. Дружеството е уведомено, че при неплащане на сумата в седмодневен срок, ще бъде издаден акт за принудителното ѝ събиране по реда на ДОПК, заедно с дължимите лихви за периода за забава.

Издаден е АУПДВ № 437/15. 11. 2019 г. за събиране на посоченото публично вземане, както следва:

- За периода 01. 01. 2012 г. – 31.12.2012 г. – 4 900 лева и дължима лихва 3297, 11 лева.
- За периода 01. 01. 2013 г. – 31.12.2013 г. – 4 900 лева и дължима лихва 2799, 24 лева.
- За периода 01. 01. 2014 г. – 31. 12. 2014 г. – 4 900 лева и дължима лихва 2301, 31 лева.
- За периода 01. 01. 2015 г. – 31. 12. 2015 г. – 4 900 лева и дължима лихва 1802, 39 лева.

Общо е определено задължение в размер на 19 600 /деветнадесет хиляди и шестстотин лева/ лева главница и 10200, 05 лева /десет хиляди и двеста лева и 5 стотинки/ лихва, за което е издаден оспорваният АУПДВ.

За предстоящото издаване на акта, поради липса на доброволно плащане, дружеството е уведомено с писмо № ПО-02-77/3/ от 26. 09. 2019 г. /л. 17 по делото/.

Дружеството е подало декларации и за четирите периода /л. 74 - 77 по делото/. С декларацията за 2012 г. дружеството е отчетло задължение в размер на 55, 60 лева, при цена на куб. метър от 0.01 лева /за което няма спор между страните, че е нормативно установената за периода/, но при установен като отнет годишен воден обем от 55600 куб. м.; за 2013 г. е отчетено задължение в размер на 35, 30 лева за

отнет годишен воден обем 35300 куб. м; за 2014 г. е отчетено задължение в размер на 9.20 лева за отнет годишен воден обем 9200 куб.м, а за 2015 г. е отчетено задължение в размер на 18. 60 лева за отнет годишен воден обем 18600 куб. м.

В хода на административното производство са представени Констативен протокол № Х-068/11. 03. 2015 г. и Констативен протокол № Х-071/1.03.2016 г. за извършени проверки от експерти при Б. дирекция “И. район” - [населено място], от които се установява, че след водохващането няма монтирано измервателно устройство за отчет на ползваните водни количества.

При така установеното по фактите, от правна страна съдът приема следното:

АУПДВ е издаден от компетентен орган, предвид разпоредбата на чл. 195б, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 194, ал. 1, т. 1, б. "б" във връзка с чл. 194, ал. 2 от ЗВ във връзка с чл. 166 от ДОПК и съответните тарифи за таксите за правото на водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, в предвидената писмена форма, съгласно изискванията по чл. 59, ал. 2, т. 1 - 8 от АПК.

Не се споделя възражението, че в административното производство по издаване на оспорения акт са допуснати такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са основание за незаконосъобразност на акта. Административният орган е изпратил покана за доброволно изпълнение на задължението за плащане на таксата за водовземане, която съдържа предупреждение, че при неизпълнение ще последва издаване на акт за установяване на публично държавно вземане. Следователно, спазени са правилата на чл. 26 АПК и на дружеството-жалбоподател е било гарантирано правото на защита в пълен обем, като е имало възможност да направи всичките си искания и възражения и да представи всичките си писмени доказателства. Следва да бъде изрично отбелязано, че нито в административното производство по издаване на оспорения акт, нито в настоящото съдебно производство дружеството не е представило нови писмени доказателства, установяващи плащане на процесните задължения, което е единственият правнорелевантен факт от значение за настоящия спор и за преценката за законосъобразността на издадения АУПДВ. В този смисъл съдът намира, че дори и в производство по издаване на оспорения акт да не са спазени всички административнопроизводствени правила, нарушенията не могат да се квалифицират като съществени, защото законният представител на дружеството не е бил лишен от възможността лично или чрез упълномощено лице да направи искания, бележки и възражения, всички факти от значение за правилното решаване на спорния въпрос са били изяснени и волеизявлението на органа не е било повлияно от каквото и да е нарушение на процедурата.

Съгласно чл. 195б, ал. 2 от ЗВ актът се съставя въз основа на писмени доказателства, включващи: 1. извлечения от сметките, по които постъпват таксите; 2. платежни и други счетоводни документи, издадени от лицата, използващи водите; 3. покана към лицето за доброволно изпълнение; 4. констативни протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението. В съответствие с тази законова регламентация оспореният акт е издаден въз основа на представени от дружеството справки за иззети водни количества и декларации по чл. 194б от ЗВ за процесния период, поканата за доброволно изпълнение и констативни протоколи от проверка за изпълнение на задълженията. В тази връзка, неоснователно е твърдението на дружеството-жалбоподател, че актът е издаден при съществени нарушения на

административнопроизводствените правила.

Не се споделя също възражението за нарушение на формата на акта. В достатъчна степен подробно и ясно са определени както времеви период, за който дружеството не е погасило задълженията за такси за водоземане, така и размерът на задълженията, като са посочени фактическите и правните основания за издаване на акта. В този смисъл не е налице непълнота или нарушение на изискването за форма.

Размерът на задълженията, определени с оспорваното АУПДВ отговаря на декларирания от самото дружество размер на ползваното по години количество вода и не се доказва да съществуват разминавания.

Относно установения размер на ползваното и съответно отчетено като дължимо за заплащане количество вода относно периодите 2012 - 2015 г. е налице несъответствие, както следва: декларираният от дружеството размер на ползвано количество за 2012 г. е 55600 куб. м.; за 2013 г. е отчетен годишен воден обем 35300 куб. м; за 2014 г. е посочен отчетен годишен воден обем 9200 куб.м, а за 2015 г. е отчетен годишен воден обем 18600 куб. м. От събраните по делото доказателства се установява, че за всеки от посочените периоди административният орган е приел водоземане от 4 900 000 куб. м., за който обем е издадено и разрешителното за водоползване, от което произтича и разминаването в търсената сума за такса. Правилно административният орган, предвид липсата на монтирано измервателно устройство за отчет на ползваните водни количества, е извършил преценка за изразходвано пълно количество, съгласно предоставеното разрешително на дружество и в съответствие с чл. 6, ал. 4 от Тарифа за таксите за водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета на основание чл. 194, ал. 6 от Закона за водите /приета с ПМС № 177/ 24. 06. 2011 г., отм. 2017./, съгласно която до монтиране на отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства или при техническа невъзможност за монтиране, поддръжка и контрол на измервателни устройства при водоземане от повърхностни води таксата за водоземане се определя на базата на максимално разрешеното годишно водно количество в разрешителното.

Следва да се отбележи, че този подход на изчисляване на дължимата такса е запазен и в чл. 7, ал. 4 от Тарифа за таксите за водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване /приета с ПМС № 383/ 29. 12. 2016 г./, чиято разпоредба е идентична с чл. 6, ал. 4 от отменената Тарифа.

Съдът приема, че отразеното в Констативен протокол № 55/ 22. 02. 2019 г., че е налице водоземане в посочения в акта обем, не е опровергано в хода на производството пред органа, както и на съдебното такова. В хода на преписката не е правено фактическо възражение срещу установените количества, не са представени показатели от извършеното от дружеството замерване, които да докажат твърденията за различен ползван обем. Такива не са ангажирани и в хода на съдебното следствие. Напротив, поставен е въпрос към експертизата относно наличието на това разминаване, но не е правен и опит да бъде доказана тезата на дружеството, че е използвало воден обем, различен от посочения в разрешителното и съответен на подадените от дружеството декларации.

Съгласно чл. 9, ал. 5 от Тарифа за таксите за водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване в приложимата редакция за 2018 г., при несъответствие на параметрите, по които е определен размерът на таксата, директорът на басейнова дирекция назначава нарочна проверка за установяване на обстоятелствата и за определяне размера на дължимата такса. В проверката участва и компетентният орган

по издаване на разрешителното за водовземане или за ползване на воден обект, включително за заустване или отвеждане, или на комплексното разрешително, издадено по реда на ЗООС, или оправомощено от него длъжностно лице. Именно в тази връзка е съставен констативният протокол от 55/ 22. 02. 2019 г., като връчването му не е предписано от закона, поради което обратното не води до извод за нарушаване на правата на дружеството. Напротив, същото е уведомено с писмо изх. № ПО-02-77/ 01. 03. 2019 г. за установеното количество ползван воден обем по разрешението за периода 2012 г. - 2015 г., като няма данни за възражения и опровергаване на така установеното.

Не се и твърди да е реализирано плащане на така установените такси, представляващи публични задължения.

В оспорения акт са посочени периодите по години и размерите на главницата и лихвата за забава, както и общият период на задължението.

Нормата на чл. 194б ал. 4 от ЗВ е претърпяла законодателна промяна, в сила от 27. 11. 2018 г., и към момента на издаване на оспорения акт за директора на басейновата дирекция не е съществувало задължение да уведомява писмено титуляра на разрешителното за размера на дължимата такса, срока за заплащането ѝ и сметката, по която таксата следва да бъде заплатена, въпреки което дружество е уведомено с цитираното по-горе писмо, поради което неоснователно и недоказано е твърдението за нарушение на процедурата, направено в жалбата в тази насока.

Поради това съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма на мотивиран писмен акт, при спазване на процесуалните правила и на материалноправните норми и жалбата, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Предвид това и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София град, Второ отделение отделение, 29-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] против Акт за установяване на публично държавно вземане № 437/15. 11. 2019 г., издаден от Директора на Б. дирекция „И. район“ [населено място] при Министерство на околната среда и водите.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: